

9. Bondarenko V. (2015). Elektronni biblioteki v konteksti distantnogo obslugovuvannya koristuvachiv. *Visnik Knizhkovoyi palaty*, 6, pp. 15—18.
10. Mar'yina O. (2018). *Biblioteki Ukraini v cifrovomu mediaprostorii: teoretiko-metodologichni zasadi rozvitku rozvitku*. PhD. Harkiv.
11. Shemayeva G. (2006). Elektronni resursi bibliotek Ukraini v informacijnomu zabezpechenni nauki: stan ta perspektivi rozvitku. *Bibliotekna planeta*, 4, pp. 21—25.
12. Senchenko N., Kostenko L. & Kopanyeva V. (2022). Rozvitok bibliotekno-informacijnih sistem v umovah cifrovoyi transformaciji Ukraini. *Visnik Knizhkovoyi palaty*, 1, pp. 16—22.
13. Lobuzina K. (2012). *Tehnologiyi organizaciji znannyevih resursiv u bibliotekno-informacijnij diyalnosti*. Kyiv.
14. Shevchenko O. & Sprinsyan V. (2022). Modernizaciya bibliotek zakladiv vishoyi osviti Ukraini. *Biblioteko-znavstvo. Dokumentoznavstvo. Informologiya*, 2, pp. 7—14.

Надійшла до редакції 11 травня 2022 року

СОЦІОКОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ

УДК 002.2(477)(045)

DOI: 10.36273/2076-9555.2023.6(323).48-52

Вікторія Маркова,

докторка наук із соціальних комунікацій, професорка,
завідувачка кафедри журналістики ХДАК,

e-mail: vicmark777@gmail.com

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-1866-5735>

До питання про об'єкт книгознавства

У статті констатовано, що нині серед книгознавців немає одностайної думки щодо об'єкта книгознавства. Обґрунтовано, що наявні підходи не відповідають реаліям нового комунікаційного середовища. Об'єктом книгознавства запропоновано визначити саме книжкову комунікацію, котра є динамічною, протейчною, нелінійною, багаторівневою системою взаємодії автора й читача за допомогою книги; здійснюється як на синхронному, так і на діахронному рівнях та охоплює соціальні інститути, пов'язані з буттям книги, що трансформуються в часі. В узагальненій формі книжкова комунікація складається з наведених рівнів, які, безумовно, є історичними: 1) реальний світ — автор; 2) автор — власна суб'єктивність; 3) текст — культурно-історичний контекст; 4) комунікативні посередники (інститут книговидання) — текст; 5) книга — культурно-історичний контекст; 6) комунікативні посередники (інститут книгорозповсюдження та книгозбереження) — книга; 7) книга — читач; 8) автор — читач; 9) читач — соціальна пам'ять; 10) читач — власна суб'єктивність; 11) читач — читач.

Підсумовано, що саме на вивченні цих рівнів має зосередити увагу книгознавство, якщо претендує на цілісний теоретичний погляд на види діяльності, пов'язані з функціонуванням книги в суспільстві. Безперечно, перелік рівнів може бути розширений. Книгознавчі дослідження мають здійснюватися на міждисциплінарному рівні. Тільки за таких умов книгознавство може претендувати на відповідність новому постнекласичному етапу розвитку науки, обираючи як об'єкт складні системи, що саморозвиваються.

Ключові слова: книгознавство; об'єкт книгознавства; книга; електронна книга; книжкова справа; книжкова комунікація

Постановка проблеми. У межах класичного підходу кожна наука має власний об'єкт дослідження, виділений фрагмент світу, обраний для вивчення. Саме об'єкт науки дає змогу чітко позначити її контури, відокремивши від інших наук. Зазвичай, якщо наука є сформованою, її об'єкт не викликає жодного сумніву, не заперечується. Зовсім інша ситуація з книгознавством. Поряд із досить усталеним, зафіксованим в енциклопедичних виданнях і навчальних посібниках поглядом на об'єкт книгознавства як систему книги та книжкової справи у книгознавчому дискурсі наявні й інші підходи до цього питання.

Зокрема, українська книгознавиця Н. Черниш у своєму навчальному посібнику "Основи бібліології" вирізняє ще й такі:

— книга;

— система "книга — читач";

— система "твір — книга — читач";

— система "книжка — книжкова справа — читач".

Узагальнюючи викладені погляди, дослідниця визначає об'єкт книгознавства як "твори писемності та друку у зв'язках з діяльністю людей, тими умовами, в яких вони виникають та впливають на суспільне життя" [7, с. 12]. Отже, можемо конста-

тувати, що сьогодні в науковій спільноті бракує єдиного погляду на таке життєво важливе для будь-якої науки питання, як об'єкт, що проблематизує існування книгознавства як наукової дисципліни. Таке різноманіття підходів до питання щодо об'єкта науки, неприпустиме в межах класичної раціональності, є цілком законним у неklasичній, що допускає гіпотетичність теорій, відносність наукових істин, імовірнісний характер закономірностей, включеність суб'єкта до поля дослідження.

Аналіз досліджень і публікацій. Постне-klasичну науку як новий тип виробництва знання розглядала Л. Броннікова; різноманітним аспектам вивчення електронної книги присвячено праці Р. Владімірської, С. Водолазької, В. Дніпренка, О. Каракоз та інших.

Мета статті — обґрунтувати книжкову комунікацію як об'єкт книгознавства в умовах нової комунікаційної реальності.

Виклад основного матеріалу дослідження. Книгознавство як галузь наукового знання має непросту історію, як, утім, і будь-яка інша наука. Тому коли вчені порушують питання про об'єкт певної науки, то мають враховувати її історизм, тобто той факт, що в розвитку будь-якої науки відбувається не лише нагромадження нового знання, а й змінюються її обриси, пов'язані з процесами диференціації та інтеграції наукового знання. Це спричиняє зміни окремих компонентів наукової діяльності: об'єктів, що вивчаються, засобів і методів дослідження. Можна констатувати, що нині книгознавство зіткнулося з низкою викликів, які, безсумнівно, здатні призвести до серйозних трансформаційних процесів.

Складність із книгознавством зумовлена ще й тим, що в книгознавчому дискурсі його традиційно розглядають, по-перше, як комплекс споріднених, тісно взаємопов'язаних, але самостійних дисциплін, по-друге, як комплексну науку про книгу та книжкову справу. Крім того, останніми роками виразні спроби вбудувати книгознавство в ієрархію інших наук (документологію, ноокомунікологію). Очевидно, що про об'єкт книгознавства можна вести мову, лише визнаючи, що є певне інтегроване знання про всі процеси, пов'язані із сутністю, генезою та розвитком книги, її виробництвом, розповсюдженням і споживанням. І не так принципово, називати це комплексною наукою, системним знанням про книгу чи метатеорією книгознавчого циклу. У будь-якому разі маємо справу з іншою оптикою, під якою розглядаємо окремі дисципліни, так чи інакше пов'язані з книгою. Доречним у цьому контексті буде вдатися до метафори картографування — збільшення масштабу веде до зник-

нення деталей, проте водночас підвищує широту охоплення. Саме такого підвищення й має прагнути книгознавство, зокрема у визначенні об'єкта.

Термін "книжкова справа" означає систему галузей культури та народного господарства, які взаємодіють і вирішують спільні завдання зі створення, виготовлення, розповсюдження й використання книги та охоплюють видавничу справу, поліграфічну промисловість, книжкову торгівлю, бібліотечну й бібліографічну справу. Безумовно, якщо ставитися до книгознавства прагматично, як до науки, що є теоретичною надбудовою над виробничим ланцюжком і розв'язує питання оптимізації процесів книговиробництва та книгорозповсюдження, то вибір такого об'єкта є цілком обґрунтованим. Проте якщо визначити місце книгознавства насамперед серед наук гуманітарного циклу, де воно виникло спочатку, то дослідницьке поле не повинно обмежуватися зазначеним ланцюжком, а охоплювати весь спектр побутування книги в соціально-комунікативному просторі, включаючи автора та читача. Якщо наукова спільнота не збирається миритися з тим, що книгознавство доживає останні дні, то очевидно, що вибір за другим напрямом. І причини цього полягають аж ніяк не в довільності вибору об'єкта самою науковою спільнотою, а в реаліях подальшого розвитку книжкової сфери.

Активне впровадження у процеси створення, розповсюдження та споживання книги нових інформаційно-комунікаційних технологій призвело до кардинальної зміни сформованих у ході тривалого історичного розвитку звичних галузей, умовно об'єднаних під спільною вивіскою "книжкова справа". Перші спроби відрефлексувати ці процеси мали дуже показовий характер: з дитячою наївністю авторитети книгознавчої, бібліотечної, бібліографічної думки додавали до вже наявних понять прикметник "електронний" і вважали, що нову сутність "схоплено" в пастку визначення. Не судитимемо їх суворо й на виправдання наведемо думку М. Маклюєна, який ще наприкінці 1960-х рр. зауважував, що головна проблема нашого часу полягає в тому, що ми живемо в нову, електричну епоху, але продовжуємо мислити зразками доби панування книжкової комунікації [8].

Водночас електронне середовище руйнує звичні уявлення про традиційні процеси авторської, видавничої, книготорговельної та читачької діяльності, інтегрує їх в єдиний комунікаційний простір, роблячи демаркацію кордонів між окремими видами діяльності складним завданням. В елект-

ронному середовищі книга втрачає "речовинність", припиняє бути суто носієм, трансформуючись у потік, процес. Немає більше окремих галузей, а є інтегроване середовище, де один із найважливіших напрямів діяльності становить дистрибуція. У цьому середовищі автор цілком може впоратися без видавництва, скориставшись сервісом самопублікації, але, не розв'язавши питання дистрибуції, ризикує загубитися в неосяжному морі таких самих авторів. Автор і читач можуть інтегруватися в єдиній фігурі користувача, долучившись до мережевого проекту й зовсім не вдаючись до послуг видавництва і книгарень — у цих взаємовідносинах їхня роль не передбачена взагалі. Фахівці вважають, що навіть інтернет-крамниці є до певної міри анахронізмом, спробою перенесення реалій традиційної книжкової комунікації в електронну, яку в майбутньому неминуче витіснить продаж доступу до електронних бібліотек. Інакше кажучи, концепцію книги як товару (хоча за умов електронної торгівлі — й віртуального) змінить концепція книги як послуги. Очевидно, що реалії сучасної комунікативної ситуації потребують "апгрейду" об'єкта книгознавства.

В умовах постнекласичного типу раціональності передбачено співвіднесеність здобутих знань про об'єкт не тільки з особливістю засобів та операцій діяльності, а й із ціннісно-цільовими структурами, що охоплюють як внутрішньонаукові, так і соціальні цінності та цілі. Принципово важливим є те, що поява нового типу раціональності не скасовує попередній, а змінює ракурс дослідження [1]. Якщо класичний підхід у книгознавстві надає можливість досліджувати прості системні об'єкти, некласичний — складні, то постнекласичний — ті, що саморозвиваються. На наш погляд, саме з останнім маємо справу в сучасному комунікаційному середовищі.

Дискусійність питання про те, чи вважати електронну книгу законним об'єктом книгознавчих досліджень, виразна ще на початку 1990-х рр., змінилася повною одноставністю до початку ХХІ ст. Книгознавча спільнота усвідомила, що без визнання електронної книги черговим етапом в еволюції цього найважливішого в житті суспільства артефакту, книгознавство ризикує звузити дослідницьке поле до історичних розвідок і стати однією з допоміжних історичних дисциплін. І загалом нічого поганого в цьому немає — існує ж у Франції дуже плідна Школа історії читання. Проте якщо доля розпорядилася так, що в науковій традиції цієї території сформувалася та доволі тривало й цілком успішно розвивалася дисципліна, котра розглядала книгу та пов'язану з нею діяль-

ність не тільки історично, а й теоретично, було б недалекоглядно відмовлятися від цього.

Нині в Україні з подальшим розвитком книгознавства виникла низка проблем. Підсумком інтеграції в європейський освітній простір і приведення номенклатури спеціальностей у відповідність до європейської стало зникнення понад половини освітніх та наукових спеціальностей, зокрема й книгознавства. У новій спеціальності "Інформаційна, бібліотечна та архівна справа", за якою сьогодні здійснюється підготовка студентів та аспірантів, місце книгознавства заведве можна знайти лише серед "інформаційного" складника. Відповідно наукова спеціальність "Книгознавство, бібліотекознавство, бібліографознавство" теж припинила існувати. Книгознавство залишилося лише навчальною дисципліною з незначною кількістю годин на деяких спеціальностях, так чи інакше причетних до процесів створення, розповсюдження та використання книги. Тобто, по суті, наукова традиція виявилася штучно перерваною.

Водночас навіть таке скрутне становище, в яке потрапило книгознавство в Україні через недалекоглядні політичні рішення, не дає підстав впадати у розпач і переривати дослідження функціонування книги, особливо в умовах, коли відбуваються революційні зміни в процесах створення, поширення та споживання інформації. Книгознавство, принаймні від другої половини 1990-х рр., активно інтегрувало електронну книгу в лоно свого дослідницького поля, свідченням чого стали численні публікації, автори яких намагаються всебічно осмислити це явище [2—6]. Однак і нині в українському книгознавчому просторі теоретичний погляд на нього залишається не сформованим. І цьому є цілком об'єктивні пояснення, оскільки не можна ігнорувати той факт, що в сучасній ситуації співвідношення між книжковою та електронною комунікацією постійно змінюються на користь останньої, і ця тенденція лише посилюватиметься. Відповідно вноситимуться корективи до визначення електронної книги через протейчну природу електронного середовища. Отже, поле книгознавчих досліджень залишається відкритим для різноманітних підходів (документознавчих, типологічних, культурологічних, соціокомунікативних) до феномену електронної книги. На наш погляд, трансформація поняття "книга" в умовах електронної комунікації проходитиме в напрямі зміщення акцентів із матеріальної форми на процес створення та використання. Сучасні тенденції свідчать, що головною ознакою, за якою вона виділятиметься в мережевому просторі, буде

аксіологічна. Можна припустити, що під поняття "книга в електронному просторі" підпадатимуть тексти творів певного обсягу, що містять семантичну інформацію та призначені насамперед для читання широким колом користувачів у віртуальному середовищі, за зміст яких відповідає автор тексту, автор проекту, куратор, адміністратор сайту. Водночас слід враховувати, що електронна книга є складною інформаційною системою, котра працює тут і зараз, її функціонування повністю залежить від злагодженої взаємодії всієї інфраструктури — від кодування до енергопостачання. Отже, книгу неможливо розглядати поза комунікаційною системою, в якій вона функціонує, що неминуче підштовхує до того, аби визначити об'єктом книгознавства саме книжкову комунікацію, яка є динамічною, протейчною, нелінійною, багаторівневою системою взаємодії автора та читача за допомогою книги, здійснюється як на синхронному, так і на діахронному рівнях та охоплює соціальні інститути, пов'язані з буттям книги, що трансформуються в часі. В узагальненій формі книжкова комунікація складається з таких рівнів, які, безумовно, є історичними:

1) реальний світ — автор; результатом комунікації на цьому рівні стане певний текст;

2) автор — власна суб'єктивність; результатом комунікації (автокомунікації) буде досягнення саморозуміння завдяки акту письма;

3) текст — культурно-історичний контекст; у результаті комунікації на цьому рівні текст може набувати ознак моделі культури або актуалізувати приховані аспекти свого змісту, а також вбудовуватися в загальний інтертекст культури;

4) комунікативні посередники (інститут книговидання) — текст; результатом комунікації є створення книги як цілісності матеріального та духовного, завдяки чому авторське повідомлення долає просторово-часові обмеження;

5) книга — культурно-історичний контекст; у результаті комунікації на цьому рівні книга набуває конотативної (символічної) функції;

6) комунікативні посередники (інститут книгорозповсюдження та книгозбереження) — книга; у результаті комунікації на цьому рівні є подолання книгою технічних і частково психологічних та соціальних бар'єрів на шляху до читача;

7) книга — читач; у результаті комунікації книга набуває статусу рівноправного співрозмовника;

8) автор — читач; у результаті комунікації на цьому рівні книга виконує роль засобу трансляції тексту як у просторі, так і в часі, а також є засобом зворотного зв'язку;

9) читач — соціальна пам'ять; у результаті комунікації відбувається поповнення соціальної пам'яті або (і) актуалізація одних аспектів інформації, що міститься в ній, та тимчасове чи повне вилучення інших;

10) читач — власна суб'єктивність; у результаті комунікації на цьому рівні під впливом книги відбуваються зміни в особистості читача;

11) читач — читач; результатом комунікації є створення читацької спільноти з формалізованими та неформалізованими зв'язками, а в граничному випадку — самодостатнього світу, що поєднує читацьку спільноту навколо певного тексту.

Висновки. Саме на вивченні зазначених рівнів має зосередити увагу книгознавство, якщо претендує на цілісний теоретичний погляд на види діяльності, пов'язані з функціонуванням книги в суспільстві. Безперечно, перелік рівнів може бути розширений. Подібне "картографування" має здійснюватися на міждисциплінарному рівні. Тільки в такому масштабі книгознавство може претендувати на відповідність новому постнекласичному етапу розвитку науки, обираючи як об'єкт складні системи, що само-розвиваються.

Список бібліографічних посилань

1. Броннікова Л. В. Постнекласична наука: новий тип виробництва знання. *Наукові праці [Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу "Києво-Могилянська академія"]*. Серія: Філософія. 2015. Т. 262, Вип. 250. С. 30—33. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npchduf_2015_262_250_7.
2. Владімірська Р. Л. Електронна книга в системі соціальних комунікацій: досвід окремих проектів. *Поліграфія і видавнича справа*. 2012. № 4. С. 29—33. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pivs_2012_4_7.
3. Водозазька С. А. Електронна книга як різновид інноваційної технології у видавничій галузі країн Східної та Західної Європи. *Наукові записки Інституту журналістики*. 2013. Т. 50. С. 94—97. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzizh_2013_50_20.
4. Дніпренко В. І. Електронне видання як об'єкт стандартизації: основні етапи та перспективи розвитку. *Вісник Харківської державної академії культури*. Серія: Соціальні комунікації. 2017. Вип. 51. С. 93—102. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/haksk_2017_51_9.
5. Каракоз О. О. Традиційна і електронна книга крізь призму проблеми популяризації книги й читання. *Питання культурології*. 2019. Вип. 35. С. 193—204. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pk1_2019_35_19.

6. Маркова В. А. Електронна книга: наукове поняття чи метафора? *Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія*. 2009. № 3. С. 69—74. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/bdi_2009_3_8.
7. Черниш Н. Основи бібліології : навчальний посібник. Львів : Українська академія друкарства, 2008. 220 с.
8. McLuhan M. *Understanding Media: The Extensions of Man*. New York : McGraw Hill, 1964. 389 p.

Victoria Markova,

*Doctor of Social Communications, Professor,
Head of the Department of Journalism, KhSAC*

To the question about the object of bibliography

It is noted that nowadays there is no unanimous opinion among bibliographers regarding the object of bibliography. It is justified that the existing approaches do not correspond to the realities of the new communication environment. It is proposed to define book communication as an object of bibliography, which is a dynamic, protean, non-linear, multi-level system of interaction between the author and the reader with the help of a book and is carried out on both synchronous and diachronic levels and covers social institutions related to being books that transform in time. In a generalized form, book communication consists of the following levels, which are certainly historical: 1) the real world — the author; 2) author — own subjectivity; 3) text — cultural and historical context; 4) communicative mediators (book publishing institute) — text; 5) book — cultural and historical context; 6) communicative mediators (institute of book distribution and book preservation) — book; 7) book — reader; 8) author — reader; 9) reader — social memory; 10) the reader — own subjectivity; 11) reader — reader.

It is concluded that it is on the study of these levels that bibliography should focus its attention, if it claims a holistic theoretical view of those types of activities that are related to the functioning of the book in society. Undoubtedly, the list of levels can be expanded. Bibliographic research should be carried out at an interdisciplinary level. Only under such conditions can bibliography claim to correspond to the new post-non-classical stage of the development of science, choosing complex self-developing systems as its object.

Keywords: book study; object of book study; book; e-book; book case; book communication

References

1. Bronnikova L. V. (2015). Postneklasichna nauka: novij tip virobництва znannya. *Naukovi praci [Chornomorskogo derzhavnogo universitetu imeni Petra Mogili kompleksu "Kiyev-Mogilyanska akademiya"]*. Seriya: *Filosofiya*, 262 (250), pp. 30—33. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npchduf_2015_262_250_7.
2. Vladimirska R. L. (2012). Elektronna kniga v sistemi socialnih komunikacij: dosvid okremih proektiv. *Poligrafiya i vidavnicna sprava*, 4, pp. 29—33. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pivs_2012_4_7.
3. Vodolazka S. A. (2013). Elektronna kniga yak riznovid innovacijnoyi tehnologiyi u vidavnicnij galuzi krayin Shidnoyi ta Zahidnoyi Yevropi. *Naukovi zapiski Institutu zhurnalistiki*, 50, pp. 94—97. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzizh_2013_50_20.
4. Dniprenko V. I. (2017). Elektronne vidannya yak ob'ekt standartizaciyi: osnovni etapi ta perspektivi rozvitku. *Visnik Harkivskoyi derzhavnoyi akademiyi kulturni*. Seriya: *Socialni komunikaciyi*, 51, pp. 93—102. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/haksk_2017_51_9.
5. Karakoz O. O. (2019). Tradicijna i elektronna kniga kriz prizmu problemi populyarizaciyi knigi j chitannya. *Pitannya kulturologiyi*, 35, pp. 193—204. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pkl_2019_35_19.
6. Markova V. A. (2009). Elektronna kniga: naukovе ponyattya chi metafora? *Bibliotekoznavstvo. Dokumentoznavstvo. Informologiya*, 3, pp. 69—74. Available at: http://nbuv.gov.ua/UJRN/bdi_2009_3_8.
7. Chernish N. (2008). *Osnovi bibliologiyi : navchalnij posibnik*. Lviv: Ukrayinska akademiya drukarstva.
8. McLuhan M. (1964). *Understanding Media: The Extensions of Man*. New York : McGraw Hill.

Надійшла до редакції 9 червня 2023 року

Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 21783-11683ПР від 31.12.2015.

Формат 60x84^{1/8}. Ум. друк. арк. 6,05. Тираж 59 пр. Зам. 39.

Журнал надруковано на обладнанні Книжкової палати України

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 1954 від 24.09.2004.

До уваги читачів: електронний варіант журналу "Вісник Книжкової палати" ISSN 2076-9555 (онлайн-версія) розміщено на сайті Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського в розділі "Наукова періодика України":

http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/VKP/index.html
